

VUOSIPÄIVINÄ POHDITAAN TULEVAISUUTTA

Maanmittausalalla on meneillään merkkipäivien boomi. *Suomen Kartografinen Seura* (SKS) täytti 50 vuotta, *Geodeettien kerho* 70 ja *Maanmittaushallinnon diplomi-insinöörit MHDI* ry yltää 60 vuoteen. Ensi vuonna Maanmittauslaitos saavuttaa 375 vuoden putkipyykin.

Merkkipäivinä tulevaisuus näyttää haasteiselta.

MHDI järjesti Tallinnassa kiintoisan 60-vuotisjuhlaseminaarin. Esityksiä pitivät virolaisten kollegoiden ohella pääjohtaja **Jarmo Ratia** ja professori **Arvo Vitikainen**. Näistä kertoo **Kirsi Mäkinen** kirjoituksissaan.

Yhteisen käsityksen mukaan yksityissektori vetää ja ennen kaikkea kiinteistöjohtamiseen. Maanmittaus kansainvälistyy ja painavammaksi muotoutuvalla paikkatietoalueelle tulee uusia tuottajia vaihtelevin taustoin. SKS:n puheenjohtaja **Antti Jakobsson** kantoikin huolta (*Maankäyttö* 1/2007) kartan tulevaisuudesta: karttaa pidetään paikkatietotulosteena, jossa ei näy ammattilaisen kartografinen osaaminen.

Yhteisesti huolestuttaa kilpailu työntekijöistä. Julkissektorin ongelmia Ruotsissa ja Tanskassa kuvaa, että toimitusinsinöörinkoulutusta ryhdyttiin antamaan juristeille. Meilläkin esimerkiksi kartoittajan ammattiin pyrkii oppilaita merkittävästi alle tarpeen. Kun amk-insinöörien koulutus päättyy Mikkelistä, saattaa siitä aiheutua työvoimapula pääkaupunkiseudun ulkopuolella. Niukkuus eri koulutustasojen työvoimatarjonnassa vääristää työnjakoa koko alalla. Pulmana on maanmittauksen tunnettuusvaje.

Ongelmat on tiedostettu ja esimerkiksi Maanmittauslaitos panostaa alan tunnettuuden parantamiseen koululaisille

Maanmittausalan pienuus on heikkous ja vahvuus. Oikeilla mielikuvilla kyetään alan työntekijätarpeet tyydyttämään – jos viesti saadaan perille!

suunnatussa Karttakeppi-hankeessa. Yhteinen IMAGO-ryhmä pohtii maanmittauksen markkinointia. Maanmittausala on niin pieni, että oikeilla mielikuvilla ja toimenpiteillä voidaan napata riittävä määrä opiskelijoita. Onnistuneeksi esimerkiksi käyvät opiskelijoiden järjestämät tietoisuuskouluihin: nuoret kertovat nuorille maanmittarin ammatista.

Yleinen käsitys opiskelun suunnasta on syväerikoistuminen ja laaja-alaisuuden katoaminen, pirstaloituminen. Tosiasia Maanmittausosastolla voi erikoistua hyvinkin suppealle alalle, mutta voi myös hankkia vanhaan tapaan hyvinkin monipuolisen ja laaja-alaisen tutkinnon. Eri ammatteihin johtavia opintopolkuja on suunniteltu Maanmittausosaston, Maanmittauslaitoksen, Kuntaliiton ja ammattiliisten kerhojen yhteistyöllä.

Myös ammattijärjestöt ovat haasteiden edessä. Esimerkiksi MIL:oon on viime vuosina liittynyt huolestuttavan vähä-

nen osa valmistuvista insinööreistä. **Kaisa Harju** kysyykin tässä lehdessä MIL:n visiohankkeeseen viitaten: ”Mitä maanmittari haluaa liitoltaan – vai haluaako mitään? Tosiasia on, että jäsenmäärä laskee, vaikka maanmittarien määrän pitäisi pikemminkin olla nousussa.”

Kunnista siirtyy lähivuosina runsaasti eläkkeelle maanmittausväkeä. Kaavoitus-, maankäyttö- ja kiinteistöinsinöörien kysyntä lisääntyy. Kuntiin tarvitaan molemmilta insinöörinkoulutuksen tasoilta moniosaajia – maanmittausalan tuntemuksen, yhteiskunnallisen näkemys ja vuorovaikutustaitojen kannalta määriteltynä.

Ilmastonmuutos ja kestävä kehitys eivät juuri näy maanmittausalan keskustelussa. Tuleva Helsingin apulaiskaupunginjohtaja **Hannu Penttilä** nimeää tässä lehdessä Helsingin vaikutusalueen kunnissa harjoitetun poikkeusluparakentamisen kestävä kehityksen ”irvikuvaksi”. Kauhistuttavia ovat myös menneisyyden säännöistä kumpuavat, kestävä yhdyskuntarakenteen perustaa nävertävät ”perusrakennus-oikeus”-bakkanaalit. Muutama maanmyyjä kerää hyödyt, kärsijöinä ovat asukkaat ja maksumiehenä koko yhteiskunta. Asia on luisunut käsistä kuin Fortumin optiot. Voi tulla vielä sellainenkin päivä, että meiltäkin kysytään, missä olit, kun ilmastonmuutosta käynnisteltiin. Siis noin ammatillisesti.

PEKKA LEHTONEN

Päätoimittaja

pekka.lehtonen@a1netti.com

JÜRGEN ON JÄRKÄLE

Jürgen Grönfors kirjoittaa *Pääkaupungin horisontista* -palstallaan näillä näkymin viimeisen kolumninsa. Jürgen, joka vastikään jäi eläkkeelle Helsingin kaupungin geodeetin virasta, toimi *Maanmittarikillan* puheenjohtajana v.

1967, toimitti Maanmittausinsinöörien Liiton Bulletinia vuosina 1970–72 ja oli *Maankäytön* päätoimittajana vuosina 1973–82 sekä *Maanmittausinsinöörien Liiton* puheenjohtajana vuosina 1988–90. Jürgen oli vielä vuoden 2004 Maanmittauspäivien järjestelytoimikunnan

puheenjohtaja. Vuodesta 2000 hän on kirjoittanut *Maankäyttöön* kolumneja, joissa on ollut ytyä ja näkökulmia.

Jürgenin järjestöllinen ura on poikkeuksellisen rikas – vertaansa hakeva.

Jürgen on maanmittauksen järkäleitä. Kiitos siitä!